

Η Θεία Κοινωνία και η ώρα του θανάτου· μια διδακτική αληθινή ιστορία

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Η τελευταία Θεία Μετάληψη του Αγίου Ιερώνυμου. Έργο του Domenico Zampieri (Domenichino) c.1614

Ένας ιερέυς ο παπα-Θεόδωρος κλήθηκε για να κοινωνήσει δύο χριστιανούς ετοιμοθάνατους. Έναν πλούσιο, σκληρό και φιλάργυρο και μια ενάρετη χήρα, πού

μεγάλωσε μόνη της, με τιμιότητα και σωφροσύνη, σκληρό αγώνα και φτώχεια πολλή, εκείνα τα χρόνια, οκτώ παιδιά!!!

Ο παπα-Θεόδωρος πήρε μαζί τον διάκονο του, τον πατέρα Λαυρέντιο. Μπροστά ο νεωκόρος, στο πλάι ο διάκονος και ο ιερέας με το άγιο Ποτήριο, ασκεπής και με τον Αέρα στους ώμους, (όπως ε συνηθίζετο τότε), πήγαν πρώτα στο σπίτι του πλούσιου, αλλά αυτός ούτε καν ήθελε να ακούσει για Θεία Κοινωνία! Μόνο φώναζε:

-Δεν είμαι εγώ για θάνατο!

Έγινε ένας διάλογος, όσο ήταν δυνατόν, μεταξύ του ιερέως και του άρρωστου, αλλά αυτός ήταν ανένδοτος, δεν ήθελε να κοινωνήσει.

Λέγει τότε ο διάκονος, ο πατήρ Λαυρέντιος:

-Πάτερ Θεόδωρε, μου δίνετε, σας παρακαλώ το άγιο Ποτήριο, να πάω να κοινωνήσω την ετοιμοθάνατη κυρία Μαρία και εσείς να συζητήσετε με τον ασθενή μέχρι να γυρίσω! και, εάν έχει πεισθεί, να τον κοινωνήσουμε μετά;

-Να πας παιδί μου, με τις ευχές μου.

Ο νεωκόρος μπροστά με το λαδοφάνaro και πίσω ο διάκονος με την Θεία Κοινωνία έφθασαν σε ένα φτωχικό σπιτάκι. Μπήκαν μέσα και είδαν γύρω από το κρεβάτι της κυρα-Μαρίας να παρευρίσκονται τα παιδιά, τα εγγόνια, οι λοιποί συγγενείς της και όλοι να κλαίνε για την υπέροχη αυτή μητέρα, γιαγιά και συγγενή.

Μόλις προχώρησε λίγο ο διάκονος, έμεινε ακίνητος! Τι είδε; Ανείπωτο θέαμα! Περικυκλωμένη δεν ήταν μόνο από ανθρώπους ή αγιασμένη αυτή ψυχούλα, αλλά και από δεκάδες Αγγέλους και Αρχαγγέλους, πού συνωστίζονταν μέσα στο δωμάτιο ποιος θα πρώτο-χαϊδέψει και ποιος θα πρώτο-απαλύνει και θα πρώτο-σφουγγίσει τον ιδρωτα αυτής της υπερευλογημένης μάνας!

Και δεν ήταν μόνο αυτό!!! Ακριβώς πάνω από το κεφαλάκι της, στο προσκεφάλι της δηλαδή, ήταν ή Υπεραγία Θεοτόκος, η οποία με ένα θεούφαντο μαντήλι της σκούπιζε τον ιδρωτα του πυρετού από το μέτωπο της. Τα δε χείλη της ετοιμοθάνατης ψιθύριζαν: «Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε».

Και-ω του θαύματος- όλοι οι Άγγελοι έπεσαν «μπρούμυτα» και προσκύνησαν το εισερχόμενο πανάγιο Ποτήριο πού είχε μέσα το τίμιο Σώμα και το Αίμα του Κυρίου! Όλες οι Αγγελικές Δυνάμεις!

και η Υπεραγία Θεοτόκος, κατά έναν ακατάληπτο τρόπο, ασπάσθηκε το άγιο Ποτήριο και οδήγησε τον διάκονο να κοινωνήσει την ετοιμοθάνατη.

Μετά τη Θεία Κοινωνία οι Άγγελοι πήραν, την ψυχή αυτής της ευλογημένης μάνας, την παρέδωσαν στα χέρια της Παναγίας και όλοι μαζί ανήλθαν στον Ουρανό. Άστραψε ο τόπος, μοσχοβόλησε το δωμάτιο και ο διάκονος με φόβο και χαρά απερίγραπτη και αγαλλίαση έφυγε... και επέστρεψε στο σπίτι του πλούσιου...

Μπήκε μέσα και τον κατέλαβε ρίγος! γιατί γύρω από το κρεβάτι, του φιλάργυρου αυτού ανθρώπου, βρίσκονταν εκατοντάδες δαίμονες, οι όποιοι με τρίαινες φοβερές κατατρυπούσαν το σώμα του σε διάφορα σημεία: στα γόνατα, στα πόδια, στα χέρια, στις παλάμες, στην κοιλιά, στο λάρυγγα, στα μάτια, στο κεφάλι... Με όσα μέλη αμάρτησε, πάνω σ' αυτά τρυπούσαν οι δαίμονες. Ούρλιαζε, φώναζε ο ταλαίπωρος πλούσιος. Παρέδωσε το άγιο Ποτήριο τρέμοντας, στα χέρια του ιερέως, ο διάκονος, και από τον τρόμο του λιποθύμησε...

Ο ιερέυς εις μάτην προσπαθούσε να πείσει τον πλούσιο να «ετοιμαστεί» για το τέλος! Αυτός τίποτα! Πέθανε τελικά χωρίς Θεία Κοινωνία και χωρίς Εξομολόγηση.

ΑΝΑΡΤΗΘΗΚΕ ΑΠΟ Ι. Ν. ΑΠΟΣΤ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥΣ ΑΙΤΩΛ/ΝΙΑΣ